

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 34/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P.z dnia (...)(...))			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>Obraza przepisu art.7 kpk oraz art.5 § 2 kpk poprzez przekroczenie granic swobody w ocenie zebranych w sprawie dowodów i dokonanie ich oceny w sposób dowolny, z pominięciem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do wskazanych w uzasadnieniu apelacji błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, jak również rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości wyłącznie na niekorzyść oskarżonego prowadząc w konsekwencji do niesłusznego wniosku o tym, że oskarżony M.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>M. (1) popełnił wszystkie (za wyjątkiem czynu z art.208 kk) zarzucane mu czyny, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji obrońcy okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym. Przed odniesieniem się do niego wypada zaznaczyć, że wbrew uwadze o zaskarżeniu „w całości” w rzeczywistości obrońca nie kwestionował orzeczenia o uniewinnieniu oskarżonego w pkt 16 zaskarżonego wyroku.</p> <p>Odnosząc się do zawartego na s.1 apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu dot. naruszeń</p>			

proceduralnych

to należy zauważyć, iż zgodnie z art.438 pkt 2 kpk orzeczenie podlega uchyleniu (lub zmianie) jedynie w razie takiej obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść tego wyroku. W realiach niniejszego procesu skarżący poprzestał jedynie na ich wyliczeniu, nie podejmując nawet trudu i próby wykazania ewentualnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Takie działanie nie może oczywiście skutkować powodzeniem apelacji. W aspekcie przyczyn odwoławczych określonych w art.438 pkt 2 kpk w środku odwoławczym mogą być podnoszone także zarzuty niezgodności przebiegu postępowania z wymogami prawa

procesowego, i to zarówno te błędy, które polegają na zaniechaniu wypełnienia konkretnych nakazów przepisów prawa procesowego (errores in omittendo), jak i te które sprowadzają się do działania sprzecznego z konkretnymi przepisami procedury (errores in faciendo). Przepisy procedury statuują też fundamentalne metody oceny dowodów, z zatem takie naruszenie tych zasad, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, może stanowić podstawę zarzutu środka odwoławczego. Należy pamiętać o tym, że wpływ danego uchybienia na treść orzeczenia zależy ściśle od realiów konkretnej sprawy (vide: „Kodeks postępowania karnego –

Komentarz”
pod. red. Z.
Gostyńskiego
wyd. ABC W-
wa 1998 tom II,
str.460-461 tezy
13, 15).

Odnosząc się
do zarzutów
apelacji
dotyczących
naruszenia
przepisu art.5 §
2 kpk poprzez
rozstrzygnięcie
nie dających się
rozstrzygnąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego to
uznać należy,
że nie są
one zasadne.
Jak zauważył
Sąd Najwyższy
w uzasadnieniu
wyroku z dnia
(...) (vide:
RW 107/91,
publ. OSNKW
1992/1-2/14),
wszelkie
wątpliwości w
zakresie ustaleń
faktycznych
powinny być
wyjaśnione i
usunięte przez
wszechstronną i
gruntowną
analizę całego
dostępnego
materiału
dowodowego.
Dopiero wtedy,
gdy po
wykorzystaniu
wszelkich
istniejących

możliwości
wątpliwości nie
zostaną
usunięte, należy
je wytłumaczyć
w sposób
korzystny dla
oskarżonego.
Kategorycznie
należy
podkreślić, że
ocena materiału
dowodowego
zaprezentowana
przez sąd I
instancji w
niniejszej
sprawie
doprowadziła do
wyjaśnienia
wszystkich
okoliczności
sprawy,
usuwając przy
tym ewentualne
wątpliwości co
do sprawstwa
oraz winy
oskarżonego.
Sąd odwoławczy
stanowczo
stwierdza, że
Sąd Okręgowy
w Poznaniu
orzekając w
tym zakresie
uwzględnił
zarówno
okoliczności
przemawiające
na korzyść, jak
i na niekorzyść
oskarżonego M.
M. (1). Wypada
nadto zauważyć,
że rażąco
nietrafny i
niefortunny jest
zarzut złamania
zakazu

rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego wątpliwości nie dających się usunąć, gdy rzecz sprowadza się do odmówienia wiary niektórym dowodom, służącym obronie oskarżonego. Nie ma to nic wspólnego ze stanem owych wątpliwości, a polega na wybraniu przez sąd wiarygodnych informacji dowodowych. Stan owych wątpliwości zachodziłby, gdyby dowodów nie było lub nie dało się rozstrzygnąć, którym z nich należy uwierzyć (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 90/97, publ. Prok. i Pr. 1998/1/24). Sąd Najwyższy wskazuje też, że stwierdzenie istnienia stanu „nie dających się usunąć wątpliwości” zależy od rezultatów

analizy dowodów, prowadzonej z respektowaniem kryteriów ocen wskazanych w art.4 kpk oraz art.7 kpk, i w tym znaczeniu stan ten daje się zobiektywizować. Nie jest natomiast możliwe ustalenie jego istnienia (i stwierdzenie naruszenia art.5 § 2 kpk) wyłącznie w oparciu o oceny i subiektywne przekonania wyrażane w polemice z ustaleniami faktycznymi sądu, w istotnej mierze w celu wprowadzenia tej polemiki do postępowania odwoławczego. Nawet istnienie różnych wersji zdarzenia nie jest równoznaczne z możliwością automatycznego stwierdzenia takiego stanu i zobowiązuje sąd do dokonania ustaleń w granicach swobodnej oceny dowodów (vide: wyrok

Sądu
Najwyższego
w sprawie V
KKN 292/96,
publ. Prok. i
Pr. 1997/9/7).
Ponadto
stwierdza, że
stan określany
przez
ustawodawcę
jako „nie dające
się usunąć
wątpliwości”
powstaje – jeśli
pomiąć
wątpliwości
natury nie
faktycznej, lecz
prawnej –
dopiero w
następstwie
oceny dowodów
(vide: art.7
kpk). Dopiero
wówczas
bowiem można
stwierdzić, czy
wątpliwości w
ogóle wystąpiły,
czy były
rozsądne, a nie
wydumane, czy
i jakie miały
znaczenie dla
kwestii
odpowiedzialności
prawnej
oskarżonego, czy
udało się je
przewyciężyć w
sposób
dopuszczalny
przez prawo
procesowe itp.
O naruszeniu
zasady in dubio
pro reo nie
można zatem
mówić wówczas,

gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (tzw. lojalności wobec faktów) (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie IV KKN 714/98, publ. Prok. i Pr. 2000/4/8). W niniejszej sprawie sąd I instancji, dokonując wnikliwej i wszechstronnej oceny materiału

dowodowego i ustalając w sposób bezsporny wszelkie okoliczności czynu, przede wszystkim nie popadł w takie wątpliwości, które nie mogłyby być usunięte, a zatem nie naruszył zasady in dubio pro reo. Apelujący nie zauważył, że sąd I instancji nie mógł naruszyć treści art.5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy takich wątpliwości w przedmiotowej sprawie po prostu nie było.

Nie sposób przy tym nie zauważyć, że konstrukcja przedmiotowego zarzutu jest całkowicie chybiona. Nie można bowiem równocześnie podnosić zarzutu obrazy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk – tak jak niefortunnie

robi to autor
apelacji z dnia
(...)- bowiem
o naruszeniu
przepisu art.5
§ 2 kpk
można mówić
dopiero wtedy,
gdy mimo
przeprowadzenia
postępowania
dowodowego w
sposób
wyczerpujący i
poddania
ujawnionych na
rozprawie
dowodów ocenie
zgodnie z
regułami
wskazanymi w
art.7 kpk,
pozostaną nadal
wątpliwości,
które nie zostały
rozstrzygnięte
na korzyść
oskarżonego.
Natomiast jeśli z
materiału
dowodowego
wynikają różne
wersje przebiegu
zdarzenia, to
nie jest to
równoznaczne z
istnieniem
wątpliwości w
rozumieniu art.5
§ 2 kpk, bo w
takim wypadku
zastosowanie
będzie miała
reguła wyrażona
w art.7 kpk -
zasada
swobodnej
oceny dowodów.
Sąd bowiem nie
może uchylić

się od oceny ujawnionych dowodów, nawet wówczas, gdy za wiarygodnością poszczególnych wersji przemawiają inne dowody, bo nie można interpretować art.5 § 2 kpk jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Dopiero bowiem w sytuacji, gdy nie jest możliwe ustalenie w sposób pewny okoliczności faktycznych, zaś okoliczności korzystne dla oskarżonego konkurują z okolicznościami dlań niekorzystnymi, zastosowanie znajduje reguła in dubio pro reo. Przepisy art.5 § 2 kpk i art.7 kpk mają więc charakter rozłączny, ponieważ nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający,

po wyczerpaniu
wszystkich
możliwości
dowodowych,
oceni materiał
dowodowy
zgodnie ze
standardami
wyznaczonymi
przez zasadę
swobodnej
oceny dowodów.
Analogiczne
stanowisko jest
niewątpliwie
utrwalone w
orzecznictwie,
czego
przykładem jest
m.in. wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
K.z dnia (...)w
sprawie (...).

Argumentacja
zawarta w
przedmiotowej
apelacji
sprowadza się
w pierwszym
rzędzie do
nieuzasadnionej,
bezpodstawnej
polemiki z
prawidłowymi
ustaleniami
Sądu
Okręgowego
w P.. Zasadza się
ona na innej, niż
przyjęta przez
sąd I instancji
ocenie materiału
dowodowego.
Podkreślić przy
tym należy, że
zapropozowana
przez obrońcę
ocena materiału

dowodowego jest całkowicie dowolna i nie znajduje żadnego uzasadnienia w prawidłowo zebranych materiale dowodowym, który jak już wspomniano został należycie rozważony. Z treści uzasadnienia apelacji można przy tym wywnioskować, że skarżący podnosi jednocześnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przypisaniu mu zarzucanych czynów. Wyprowadzony w ten sposób zarzut błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, jak i zarzut naruszenia przepisu art.7 kpk należało jednak rozpoznać wspólnie, albowiem są one ze sobą ściśle związane. Zarzut ten może być tylko wówczas słuszny, gdy

zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd meriti z okoliczności ujawnionych, w toku postępowania sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Ustalenia faktyczne wyroku nie wykraczają jednak poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Reasumując należy więc przyjąć, że przekonanie sądu o

wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną
zawartą w treści
przepisu art.7
kpk wówczas gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść jak
i niekorzyść
oskarżonego,
jest
wyczerpujące i
logiczne z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i zasad
doświadczenia
życiowego (vide:
wyroki Sądu
Najwyższego z
20.02.1975r., II
KR 355/74,
publ. OSNKW
1975/9/84; z
22.01.1975r, I
KR 197/74, publ.
OSNKW
1975/5/58; z
5.09.1974r., II
KR 114/74, publ.
OSNKW

1975/2/28; z
22.02.1996r., II
KRN 199/95,
publ. PiPr.
1996/10/10;
z 16.12.1974r.,
Rw 618/74,
publ. OSNKW
1975/3-4/47).
Przypomnieć w
tym miejscu
należy,
że zgodnie z
art.7 kpk organy
postępowania, a
więc także i
sąd, kształtują
swe przekonanie
na podstawie
wszystkich
przeprowadzonych
dowodów,
ocenianych
swobodnie z
uwzględnieniem
zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Zgodnie
z panującym
w orzecznictwie
poglądem (vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia 9.11.1990r.,
publ. OSNKW
1991/9/41),
przekonanie
sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów
i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną

art.7 kpk wtedy
m. in. gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem
w toku
rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy
(art.410
kpk) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy
(art.2 § 2
kpk),
- stanowi
wynik
rozważenia
wszystkich
tych
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i na
niekorzyść
oskarżonego
(art.4 kpk),
- jest
wyczerpująco
i logicznie –
z
uwzględnieniem
wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego –
uargumentowane
w
uzasadnieniu
wyroku
(art.424 §

1 pkt 1 i 2
kpk).

Mając powyższe uwagi na względzie, uznać obiektywnie należy, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana przez sąd I instancji z uwzględnieniem zasad sformułowanych w przepisie art.7 kpk. Nie można więc zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego co do oceny wyjaśnień oskarżonego i zeznań przesłuchanych świadków. Wywody te są nie tylko przekonywująco przez sąd I instancji uzasadnione ale i obszernie, tak więc nie ma powodu by je powielać ponownie w tym miejscu. Należy jedynie podkreślić, że uwadze skarżącego uszło i to, że twierdzenie w/w osób Sąd Okręgowy w P.weryfikował ze szczególną

ostrożnością,
natomiast
sugestie
apelującego, że
ocena ta nosi
znamiona
dowolnej, jest
całkowicie
bezpodstawna.
Skarżący
koncentrował
swoją uwagę na
ocenie
wyjaśnień
oskarżonego
i zeznaniach
osób
obciążających go
swoimi
zeznaniem,
wywodząc w
konkluzji, iż
te ostatnie nie
zasługują na
wiarygodność.
Ten sposób
argumentacji, z
oczywistych
wprost
powodów nie
może być
skuteczny,
albowiem
dowodem w
postępowaniu
karnym może
być wszystko
co służy do
wyrobienia
przez sąd
orzekający
przekonania o
winie lub
niewinności
oskarżonego,
jeżeli zostanie
przeprowadzone
w trybie
przewidzianym
przez prawo

procesowe.
Dowodem są
więc także
twierdzenia dla
oskarżonego
niekorzystne
pod warunkiem,
że sąd dokona
wszechstronnej
analizy i w
uwzględnieniu
innych
dowodów, zaś
swoje
stanowisko
rzeczowo i
logicznie
uzasadni. W
sprawie tej
wymóg ten został
spełniony a
pogląd sądu
I instancji w
kwestii
wiarygodności
dowodów
pozostaje pod
ochroną art.7
kpk (vide:
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia
17.11.2004r., V
KK 158/04,
publ. OSNKW
2004/11-12/107).
Twierdzenia
skarżącego –
że zeznania
pokrzywdzonych
i osób
wspierających
ich twierdzenia
w zakresie w
jakim podważali
przyjętą przez
M. M. (1)
linię obrony, są
z tego powodu

nieszczere a
nadto
powodowane
jakimiś
ukrytymi
intencjami – są
jedynie
instrumentalnym
nadużyciem, a
zatem
pozbawione są
racji bytu. Sąd I
instancji poddał
krytycznej
analizie i
interpretacji
wypowiedzi tych
osób a następnie
skonfrontował je
z tymi
składanymi
przez
oskarżonego i
osoby starające
się uchronić go
od
odpowiedzialności.
Trafnie przy
tym te drugie
zdyskwalifikował
– w
przeważającej
większości –
jako wiarygodny
materiał
dowodowy.

Nie sposób
podzielić
twierdzeń
obrońcy na s.3
apelacji, że
zarzut znęcania
się oskarżonego
nad
pokrzywdzoną
D. M. jest
niesłuszny z
uwagi na
„wzajemne

przemocowe zachowania ww. osób”. Próba sprowadzenia ww. sytuacji do równoważnych, nagannych zachowań obu stron jest niepoważna. Z kolei stwierdzenia, że to pokrzywdzona była w tym sporze stroną agresywną a oskarżony „nie zważając na ustawiczne zaczepki, sprawiał pokrzywdzonej drobne przyjemności” w drastyczny sposób rozminęło się z realiami niniejszej sprawy. Pokrzywdzona nie ukrywała bynajmniej, że zdarzało się jej emocjonalnie reagować na zachowanie oskarżonego, jednakże nie sposób uznać, że miało to postać „wzajemnego znęcania”. W pełni tezę tę wspierają wiarygodne zeznania M. i P. M. przywołane przez sąd meriti.

Toku rozumowania wyrażonego w pkt 1 wyroku bynajmniej nie podważa „zawartość telefonów oskarżonego”, na które skarżący powołuje się na s.4 apelacji. Z kolei na s.32 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wykazał jednoznacznie i kategorycznie, że tego rodzaju linia obrony nie wytrzymuje krytyki. Stanowisko to sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje. Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia(...)((...)) pojęcie „znęcanie się” zawiera w sobie istnienie przewagi sprawcy nad osobą pokrzywdzoną, której nie może się ona przeciwstawić lub może to uczynić tylko w niewielkim stopniu. Rozgraniczyć

należy zachowania, które mieścić mogą w sobie elementy czynu ściganego z oskarżenia prywatnego, od zachowań, które w odpowiednim zakresie czasowym wyróżniają się pewną systematycznością i napięciem złej woli w podejmowaniu różnego rodzaju zachowań i które w sumie mogą stanowić przestępstwo znęcania (...).

Całkowicie nieprzekonywujące są twierdzenia autora apelacji co do zamiaru z jakim miał działać oskarżony w zakresie czynu przypisanego mu w pkt 3 wyroku z dnia (...) Zapewnienia, że posługiwał się on istotnym dla sprawy nożem wyłącznie w zamiarze uszkodzenia ciała – pocięcia rąk – pokrzywdzonej nie wytrzymują krytyki.

Pozostają w sprzeczności w materiałem dowodowym i okolicznościami wskazanymi przez Sąd Okręgowy przystępnie i przekonywująco na s.33-34 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wywód ten jest nie tylko szczegółowy, ale i kompletny, tak więc Sąd Apelacyjny w pełni go podziela, akceptuje i czyni częścią swoich rozważań. Uwagi te dot. także sposobu działania oskarżonego (np. ilość ciosów, sposób ich zadawania, okolice ciała w jakie mierzył sprawca, uporczywości działania, poszukiwania pokrzywdzonej po jej ucieczce, itp.), wybranego celowo i użytego narzędzia (nóż z głownią stałą o długości (...)mm, który uprzednio schowany był w szufladzie), czy jego motywów

manifestowanych nie tylko w czasie zdarzenia, ale w wiadomości przed nim oraz w groźbach ponowienia czynu post factum). Trafnie sąd też odwołał się nie tylko do zeznań pokrzywdzonej ale i wspierających jej wypowiedzi P. M., A. P., czy M. M. (3), które pozwalały odtworzyć zachowanie oskarżonego nie tylko w czasie zdarzenia ale i przed oraz bezpośrednio po nim. W tej sytuacji sugestie obrońcy, że mechanizm używania przez oskarżonego noża nie mógł zagrozić życiu D. M. są całkowicie chybione, podobnie jak i próba rekonstrukcji zamiaru oskarżonego, czy też stopnia zagrożenia dla pokrzywdzonej, wyłącznie przez pryzmat obrażeń jakie ta ostatnia doznała. W procesie tym nie można

bowiem pomijać, że ww. stawiała opór oskarżonemu, intensywnie zasłaniając i broniąc się – przy wsparciu swoich dzieci – przed zadawanymi nożem ciosami. Obrażenie te mają więc charakter przede wszystkim „obronny” i tylko dzięki temu ciosy oskarżonego nie doszły do celu, do którego były kierowane (klatki piersiowej, gdzie umiejscowione są krytyczne z punktu funkcjonowania organizmu człowieka narządy). Okoliczności te są całkowicie przemilczane przez obrońcę, który nie udźwignął ciężaru obowiązku racjonalnego odniesienia się do wyводу Sądu Okręgowego. Tok rozumowania zaprezentowany przez sąd I instancji nie został więc z

pewnością
podważony.
Walu tego
nie mają też
dywagacje na
temat
wiadomości
przesłanej przez
oskarżonego
córce przy
pomocy aplikacji
M.. Jej treści nie
można
odczytywać bez
kontekstu
sytuacyjnego,
tak jak robi to
obrońca.
Słusznie sąd
meriti
przywołuje też
znamienne
ostrzeżenie
wysłane tuż
przed atakiem
oskarżonego
przez J. S., czy
też
komplementarne
zeznania
świadka A. P..
Chybione jest też
powoływanie się
na zeznanie M.
M. (4). Nawet
w oderwaniu od
innych dowodów
– co czyni
skarżący – nie
sposób z niego
wyprowadzić
wniosków
prezentowanych
na s.5 apelacji,
tzn. że „
sposób trzymana
i posługiwania
się nożem przez
oskarżonego”
potwierdza, że

ten ostatni miał
li tylko zamiar
spowodowania
lekkich obrażeń
ciała –
konkretnie rąk –
pokrzywdzonej.

Sąd Apelacyjny
nie podziela
też wątpliwości
generowanych
przez obrońcę
na s.5-6 a dot.
przestępstwa z
art.190 § 1 kk,
popelnionego na
szkodę E. N.. W
świetle zeznań
ww. na k.128 czy
też k.565v teza,
że „ w przebiegu
dynamicznej
sytuacji, w jakiej
znalazła się ta
pokrzywdzona,
nie byłaby ona w
stanie zrozumieć
słów
wypowiedzianych
przez
oskarżonego”
nie może się
ostać.
Jednoznacznie i
kategorycznie
przywołała ona
bowiem treść
wypowiedzi
zawierających
groźbę
oskarżonego pod
jej adresem.
W doktrynie
podkreśla się, że
forma groźby nie
ma znaczenia.
Groźba może
być wyraźna lub
dorozumiana.

Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana. Przedmiotem czynności wykonawczej może być osoba fizyczna, w stosunku do której skierowana jest groźba. Jak słusznie podkreślał P. osoba, w stosunku do której groźba jest kierowana, musi być dokładnie określona, jednakże groźba nie musi być wypowiedzana w jej obecności; groźbę można wypowiedzieć także pośrednio, przez osoby trzecie, jednakże w takim przypadku musi istnieć wola sprawcy, by groźba doszła do wiadomości zagrożonego (P., (...), (...)).

Sąd odwoławczy w pełni przy tym podziela pogląd (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia (...)(...)), że ustawodawca nie wymaga – a czego oczekiwał apelujący – aby między wyrażeniem groźby a powstaniem obawy jej spełnienia musiała zaistnieć koincydencja czasowa. Tak samo, jak ma to miejsce w przypadku innych przestępstw materialnych, tak i w przypadku przestępstwa z art.190 § 1 kk skutek jest ze swojej istoty okolicznością oderwaną od samego działania sprawcy. Nie jest też tak, że lęk przed spełnieniem groźby musi być wywołany wyłącznie zachowaniem sprawcy kończącym się z chwilą jej wyrażenia, ale

mogą go katalizować inne okoliczności, w tym także późniejsze zachowanie sprawcy.

Nie znalazły też akceptacji zarzuty apelacji odnoszącego się do czynu z art.197 § 1 kk, przypisanego oskarżonemu w pkt 6 zaskarżonego wyroku. W stwierdzeniu obrońcy, że materiał obciążający M. M. (1) sprowadza się de facto do zeznań pokrzywdzonej oraz wspierających ją wypowiedzi P. M., E. N. i A. P. nie ma nic odkrywczego. Zważywszy na okoliczności tego zdarzenia trudno wymagać by był on znacznie szerszy i bogaty. Uwaga ta odnosi się również do uwag co do tego, że tylko wypowiedzi D. M. mają charakter dowodu bezpośredniego a pozostałe

stanowią tzw.
dowód ze
słyszania. Polski
kodeks
postępowania
karnego nie
uzależnia
bynajmniej
skazania od
ilości czy
charakteru
dowodów ale
od ich jakości.
Próba
zdeprecjonowania
wypowiedzi ww.
na s.6-7 nie jest
fortunna i rażąco
rozmija się z
wywodem sądu I
instancji na s.13
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku. D. M. w
trakcie
przesłuchania
wskazywała nie
tylko na sposób
działania
sprawcy
tempore
criminis ale
i tłumaczyła
swoje
zachowanie w
tym czasie.
Przywoływała
nie tylko
zamknięcie
pokoju na klucz
ale i stosowaną
przez
oskarżonego
przemoc oraz
uniemożliwianie
jej wezwania
pomocy poprzez
zasłanianie ust
ręką. Sąd
Okręgowy

przekonywująco
wyjaśnił
dlaczego dał
wiarę
pokrzywdzonej i
jakie były
przyczyny, dla
których
z kolei
przymiotu tego
odmówił
wyjaśnieniom
oskarżonego. Z
tego też powodu
nie sposób
podzielić
oczekiwań i
wyobrażeń
autora apelacji
co do tego w jaki
sposób winna
zachowywać się
ofiara gwałtu
by jej relacja
znalazła
akceptację. W
tym miejscu
wypada
zaznaczyć,
że
zaprezentowana
w toku procesu
sądowego
wersja, jakoby to
pokrzywdzona
usiłowała
zgwałcić
oskarżonego
(vide: k.708v)
jest li tylko
wyrazem fantazji
procesowej
oskarżonego.
Ta linia obrony
trafnie została
zdyskwalifikowana
przez sąd meriti
na s.24
uzasadnienia
zaskarżonego

wyroku. Trudno nie uznać jej wręcz za infantylną i nakierowaną wyłącznie na uniknięcie odpowiedzialności karnej, poprzez przerzucenie ciężaru winy na inną osobę.

Nie ma także racji obrońca, który na s.7 apelacji dowodzi, że „brak jest rzeczywistych powodów by twierdzić, że oskarżony znęcał się nad psem”. Wyjaśnieniem tym jest z pewnością nadużywany przez oskarżonego alkohol, który wskazywany jest wprost w zeznaniach jego bliskich na k.41-49, 230-231, 580-583, 669-675 i 711-712. Zgodnie przywoływali przy tym zachowanie psa, który czując, iż M. M. (5) jest pod jego wpływem uciekał przed ww. Zdjęcia, na które powołuje

się obrońca
sytuacji tej nie
zmieniają, nie
dokumentują
bowiem rzecz
jasna sytuacji,
które były
przyczyną
skazania w pkt
10 wyroku.

Odmienne
oskarżony
zachowywał się
w sytuacji gdy
był trzeźwy -
na co uwagę
zwracała m.in.
D. M. - ale to
nie było przecież
powodem
skazania.

Zachowanie
oskarżonego
polegające na
rzucaniu psem,
biciu i kopaniu
go w pełni
wyczerpuje
znamiona
znęcania, o
którym mowa w
art.35 ust. 1a
ustawy z dnia
21.08.1997r. o
ochronie
zwierząt.

Reasumując
należy
zaznaczyć, że
oparcie przez
sąd ustaleń
faktycznych na
określonej
i wyraźnie
wskazanej w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku grupie
dowodów i

jednoczesne
nieuznanie
dowodów
przeciwnych, nie
stanowi
uchybień,
które mogłyby
powodować
zmianę lub
uchylenie
wyroku, w
sytuacji gdy
zgodnie z treścią
art.424 § 1
pkt 1 kpk,
Sąd Okręgowy
wskazał jakimi
w tej kwestii
kierował się
względami. Jak
wynika z
motywów
zaskarżonego
wyroku sąd I
instancji uczynił
zadość
wymaganiom
wskazanego
wyżej przepisu,
dokonując
szczegółowej i
wszechstronnej
analizy
materiału
dowodowego
oraz wskazując
precyzyjnie jakie
fakty uznał za
udowodnione i
na jakich w tej
mierze oparł się
dowodach. Sąd
ten odpowiednio
wskazał w jakich
częściach uznał
w/w dowody za
wiarygodne, a w
jakich za nie
zasługujące na
wiarę (lub są

<p>nieistotne), przy czym stanowisko swoje logicznie i przekonywujaco uzasadnił.</p> <p>Dowody te pozwoliły przypisać oskarżonemu winę i sprawstwo w zakresie zarzucanych mu czynów (z wyłączeniem uniewinnienia o którym mowa w pkt 16).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów :</p> <p>1) z art.207 § 1 kk</p> <p>2) z art.197 § 1 kk</p> <p>3) z art.190 § 1 kk</p> <p>4) z art.35 ust.1a ustawy z dnia 21.08.1997r. o ochronie zwierząt</p> <p>oraz o zmianę kwalifikacji prawnej czynu zakwalifikowanego jako zbrodnia z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>kk i art.157 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk na występek z art.157 § 1 kk,</p> <p>ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dot. zbrodni z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk i art.157 § 1 kk w zw. z art.11 § 2 kk i w tym zakresie o przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności podniesionych zarzutów wnioski apelacji obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		

<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Wyrok Sądu Okręgowego w części, która na podlegała zmianie, tj. ustalenia faktyczne, wymiar kary i środków karnych i inne rozstrzygnięcia z pkt 1-15 i 17-20 (niewinnienie z pkt 16 nie zostało zaskarżone wbrew sformułowaniu „w całości” na s.1 apelacji obrońcy), z</p>		

<p>wylęczeniem orzeczenia o karze jednostkowej w pkt 3 oraz orzeczenia o karze łącznej w pkt 12.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak skutecznych zarzutów obu apelacji oraz okoliczności podlegających z urzędu przez sąd odwoławczy.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>1. w pkt 3 podwyższa wymierzoną oskarżonemu karę do (...)((...)) lat pozbawienia wolności,</p> <p>2. w pkt 12 podwyższa wymierzoną oskarżonemu karę łączną do (...)((...)) lat</p>		

<p>pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Częściowe uwzględnienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary jednostkowej określonej w pkt 3 oraz kary łącznej określonej w pkt 12, podniesionego w pkt II apelacji prokuratora. Oskarżyciel publiczny nie złożył wniosku u uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w P.z dnia (...), stąd też niniejsze uzasadnienie zostało ograniczone w trybie określonym w art.423 § 1a kpk do zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy.</p>	
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.15.3.1. Przyczyna,</p>	

zakres podstawa prawna uchylenia	i		
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle powodach uchylenia	o		

<p>0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3.</p>	<p>Na podstawie art.624 § 1 kpk zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze aktualną sytuację materialną oskarżonego.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>I. P. M. Ś. P. G.</p>		